

har det min fulde Tilslutning, at der foretages betydelige Beskæringer, og jeg tror, det har sin store Betydning, at vi Landborepræsentanter, der udgøre en stor Del af dette Ting, gaa i Spidsen med at kræve, at det skal være forbi med at betragte Statskassen som en Slags Forsørgelsesanstalt.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Trafikminister angaaende Tanken om en Bro over Storstrømmen mellem Sjælland og Falster. Samtidig med, at dette Forslag har været undersøgt, er der anstillet Undersøgelser angaaende en Plan om at lægge den sydlige Hovedlinie over Køge—Fakse—Præstø—Møen for derfra at skabe Forbindelse med Nykøbing paa Falster. Undersøgelsen har givet til Resultat, at denne Linie vilde koste omtrent 2½ Mill. Kr. mere end en fast Bro over Storstrømmen. Og under Hensyn til den Nødstilstand, Staten befinder sig i, betragtede den højtærede Minister denne Forskel som et vægtigt Moment mod at føre vor Forbindelse med Udlandet ad den østlige Linie. Jeg vil spørge den højtærede Trafikminister, om han grundigt har undersøgt dette Spørgsmaal, og jeg skal tillade mig i den Anledning at fremdrage et Eksempel fra den Kreds, hvor jeg er bosiddende. Der var fra Befolkningens Side der i mange Aar rejst Krav om en Station mellem Havdrup og Roskilde. Fra Baneledelsen blev der svaret, at Naturforholdene vare saa vanskelige, at Anlægget vilde koste en i Forhold til den Fordel, Stationen bragte Oplandet, svimlende Sum, nemlig 76,000 Kr., altsaa godt oppe mod de 100,000 Kr. Langt om længe tiltraadte Finansudvalget Forslaget om denne Bevilling, og Rigsdagen vedtog det senere. Det skete paa den Tid, da Reformpartiet sad i sin fulde Vælde, i Slutningen af Halvfemserne. Men fra Højres Side blev der stillet Forslag om at lægge Stationen 600 Alen nordligere, nemlig der, hvor den offentlige Vej skærer Banelegemet. Fra Befolkningens Side var det ogsaa alle Dage gjort gældende, at Stationen burde ligge der, men for at blive fri for den holdt Baneledelsen paa, at den maatte ligge de 600 Alen sydligere. Det var ude i en Tørvemose, den eneste, der findes paa hele Strækningen fra Roskilde til Masnedsund,

der skulde Stationen absolut ligge. Nu viste det sig altsaa, at man ikke kunde kyse Rigsdagen. Finansudvalget tiltraadte Bevillingen. Men fra Højres Side — fra en Mand, der med Hensyn til Jernbaneanlæg vel nok har nydt den største Anseelse i dette Ting —, fremkom der, som sagt, Forslag om at lægge Stationen der, hvor Beboerne ønskede den, og der kunde den anlægges for 26,000 Kr. Men Reformpartiet vilde ikke fravige Baneledelsens Forslag, og Stationen ligger den Dag i Dag der, hvor denne vilde have den, og den har kostet Staten op imod 100,000 Kr. Er det at handle rigtigt med Statens Midler, at anvende 75,000 Kr. mere paa en Station, end den kunde være anlagt for paa et Sted, hvor den endda havde ligget mere naturligt? Det er et Spørgsmaal, om den ikke en skønne Dag forsvinder, for den er bygget paa Tørvgrund. Da man i sin Tid havde ført Fundamenterne op, sprængtes det hele, og man maatte til at skrue det sammen. For øvrigt er det ikke alene Staten, der er kommet af med en Masse Penge; den Mand, der havde Arbejdet i Entreprise, satte ogsaa en Del til. Jeg vil derfor gøre den Henstilling til den højtærede Trafikminister, at han, inden han tager Standpunkt til Spørgsmaalet om Forbindelsen mellem Sjælland og Falster, lader Forholdene grundigt undersøge.

Der var i den højtærede Indenrigsministers Foredrag en Udtalelse, som jeg tror har glædet Befolkningen over det hele Land. Den angik Krobevillingerne. Dette Spørgsmaal har i mange Tilfælde været et Stridsspørgsmaal i Befolkningen, saaledes ogsaa i den Egn, hvor jeg bor. Den Gang Stationen ved Gadstrup var bleven anlagt, var der en københavnsk Byggespekulant, der købte et Jordstykke derude og vilde anlægge en Kro. Det var Beboerne imod, da der i Forvejen var 2 Stationskroer der, nemlig ved Viby og Havdrup — der var ingen, der havde længere end en halv Mil til Stationen —, og de satte sig i Bevægelse. Som de alle vide, gaar en saadan Ansøgning om Krobevilling til Ministeriet, der sender den til Amtet, og dette lader Ansøgningen gaa videre ud til Sogneraadene. Der er nu det mærkelige, at den Kommune, hvor Stationen ligger, ikke havde synderlig In-